

הקשר בין תהליך גלגול הנשמות לבין משימת החיים.

Connection between the Incarnatory Process and the Life Task

הערת מתרגם נ.ה.: aspect - השתמשתי במילים פן/צורה/פיסה/חלק לחילופין בהקשרים השונים בהם המילה מופיעה בהרצאה. לא השתמשתי בתרגום הנפוץ "היבט" שנראה לי לא מתאים. essence - השתמשתי במילים מהות, תמצית, בהקשרים שונים.

ברכות ידידי האהובים. כולכם צפים בענן בטוח של תודעה אלוהית ואתם מוזנים על ידי אהבה אלוהית, בין שאתם יודעים, חשים או חווים זאת, ובין שלא. התודעה הטוטאלית שלכם יודעת זאת; התודעה המקוטעת (פרגמנטרית) אינה יודעת. השתדלו להתחבר להוויה הפנימית שלכם כדי שתדעו שזו אמת.

בהרצאת הערב אעסוק בהיבטים של תהליך הגלגולים. בנקודה התפתחות זו בנתיבכם, הבנה זו היא בדיוק מה שהנכם זקוקים לו כדי לחבר ביחד כמה תובנות שכבר הגעתם אליהן. כדי להתחיל אני צריך לחזור בראשי פרקים אל כמה היבטים של הבריאה אודותם שוחחתי בעבר בהקשרים שונים. הבריאה היא ניסיון של המציאות האלוהית למלא את הריק - בחיים ובקיום/הוויה (being). הקדשתי לכך הרצאה שלמה בעבר ואני ממליץ שתקראו אותה מחדש כדי להבין היטב את הנושא. (1) תודעה מקוטעת היא תוצאת התודעה הטוטאלית שמתפשטת וממלאת כל פינה וכל חור ב"חלל". אני משתמש במונח "חלל" בהיעדר מילה טובה מזו.

המבנה האנושי עצמו מייצג תמונה זו היטב. עמוק בתוך הליבה/גרעין שלכם יש מהות אינסופית. מהות פנימית זו היא חיי נצח, מציאות נצח, יופי נצחי, חכמה ואהבה חסרי גבולות. אך למרות שהתודעה החיצונית שלכם היא מחוברת למהות זו, היא מתעלמת מכך, ונדמית מנותקת ממנה. נדמה לכם שאתם פיסת תודעה מנותקת. זו הסיבה שהחיים נראים כה מפחידים, וזו הסיבה לכך שהמודעות החיצונית שלכם מגששת בעיוורון את דרכה בחזרה לחיבור שלה עם העצמי הטוטאלי. התודעה החיצונית בסופו של דבר תדע/תהיה ערה לקשר הזה, מאחר ובעצם החיבור מעולם לא נותק. רק נדמה היה שהוא מנותק מנקודת מבטה של התודעה החיצונית המוגבלת.

המשימה של כל פיסה של תודעה, שכביכול לא מחוברת, היא לממש את זהותה וחיבורה האמיתיים עם העצמי האמיתי. זה קורה דרך חיפוש וגיטוש שהם לעתים מאד מייגעים, ודרך ניסיונות חוזרים של המיינד לפרוץ את צרות מגבלותיו. יש לו למיינד את הפוטנציאל הזה להתרחבות; אפילו במצבו הנפרד הוא מכיל כל היבט של המציאות האלוהית. שימוש בפוטנציאל זה תלוי רק בכיוון אליו המיינד פונה, לאיזה כיוון הרצון מכוון אותו, באיזו מחשבה המיינד בוחר בכל רגע נתון. זהו מפתח חשוב ידידי ואנחנו נחזור אליו יותר מאוחר.

הצורות/הפיסות המקוטעות של התודעה, של האור האלוהי, אשר נדמה שאיבדו את הקשר, מרחפות בחלל. צורות אלה הופכות לאישויות. (רבים של אישיות). אישויות אלה מפתחות בעיות בגלל היעדר לכאורה של חיבור (בגלל נפרדותן). המילה "בעייה" היא בהתאם לאוצר המילים של היום. בתקופות אחרות בהיסטוריה השתמשו במילים כמו "חטא", לדוגמא. איזו מילה שתבחרו, צורת התודעה הנפרדת זקוקה לטיהור בכמה רמות כגון הרגשה, הבנה וידע. היא צריכה להרחיב את הכרתה למלוא הקיבולת שלה. התרחבות משמעותה להכיר שהחיבור קיים, תמיד היה קיים ותמיד יתקיים.

ישות טוטאלית - ישות שלמה - היא כזו שערה לחלוטין לטבעה האלוהי, שהיא בבעלות מלאה על חכמה ואנרגיה אלוהיים. אתם כולכם ישויות טוטאליות, אבל התודעה הנגלית שלכם, שעמה אתם מזדהים, היא פן שהישות הטוטאלית שלכם מחפשת להתאחד אתה. זה יכול לקרות רק כאשר הפן/פיסה של התודעה הנגלית שלכם מביאה את עצמה להלימה עם טבעה של התודעה הטוטאלית.

החיים, במובנם היותר רחב, הם תהליך התפשטות של תודעה אלוהית ואיחוד מחדש של צורות נפרדות לכאורה. ישנם מושגים שונים המצביעים על תהליך זה. לעתים קרובות זה קרוי התכנית האלוהית, תכנית האבולוציה, או תכנית הישועה.

זהו תהליך המשכי, תנועה בלתי פוסקת, זרימת אנרגיה שמחפשת להתפשט ובו בעת "לאחד את עצמה מחדש" (To reunify itself). תוך כדי התפשטות/התרחבות זו קורה שהחיבור כביכול הולך לאיבוד. וכך התנועה היא כזאת של התפשטות החוצה, ואחר כך תנועה חזרה למקור לצורך איחוד מחדש, תנועה המתקדמת לנצח בזרימה זו של הלך וחזור. כל תנועה חזרה למקור לאיחוד מחדש באה בעקבות התפשטות, כך שהחומר המאוחד, נעשה בינתיים גדול יותר. דמו זאת לעצמכם: התפשטות/פיזור וחזרה למקור, העושים את החומר המאוחד לרחב יותר בכל פעם ומרחיבים אותו כך עוד ועוד. זוהי, במונחים אחרים, התכנית הגדולה.

כיצד זה נראה במתכונת קטנה יותר ומותאמת יותר למצב תודעתכם האנושית? אסביר זאת כדי שתוכלו אולי להפיק תועלת מהבנת מחזורי החיים שלכם. שמעתם הרבה הסברים אודות גלגול הנשמות ועל התכניות שאתם עושים לפני שאתם לוקחים על עצמכם התגשמות בגוף. שמעתם אזכורים על כך שאתם עושים חוזה עם עצמכם למלא משימה מסוימת. תכנון זה נעשה בעולם הנשמות. (the spirit world) - (יכול להיתרגם גם כעולם הרוח). אדבר על זה עכשיו באופן מעט שונה.

כאשר אינכם נמצאים בגוף, כאשר אתם ערים לישות הטוטאלית שלכם, אתם גם ערים לאותם חלקים בכם שנותרו לא מטופלים וזקוקים לריפוי ולטיהור. ניתן לומר גם שנדרש תהליך של חינוך מחדש, שבו ידע כביכול חדש צריך להירכש, למרות שהוא בעצם עתיק מאד. זוהי מקבילה לטיהור/זיקוק הרגש למצב של אהבת טהורה של המהות/ של התמצית (the pure love of the essence). כדי שהתהליך של התפשטות ואיחוד מחדש יתבצע במלואו, הפן/הפיסה הזקוק לטיהור "משוגר" כביכול למישור של תודעה, שהיא בתואם למצבו. וזהו מישור החומר/המישור החומרי של החיים, כפי שאתם מכירים אותו בהווייתכם המודעת. מישור קיום זה הוא ביטוי של מצב תודעה מוגבלת, של החומר הנפרד/הלא מחובר - - האישיות - - והוא המצב היותר איגנורנטי/בור והפחות מודע, היכן שכל הפונקציות של החיים מואטות לצורה גסה. זרימת האנרגיה שם (בעצם פה, נ.ה.) מתקשחת וגורמת לדברים ולאנשים להיות מקובעים (fixed). הזרימה הופכת לבלתי נראית, כמו הישות עצמה. הצורה המרוכזת/דחוסה, באופן גס, של המהות, נראית כאילו היא המציאות היחידה.

במצב קיום זה, התהליך שתיארתי יכול להימשך. החומר הגס הופך ליותר ויותר מעודן/מזוקק, בעוד שעוד ועוד אישויות (רבים של אישיות) מזקקים את הפונקציות הרוטטות (vibratory functions) שלהם, ואת כושר התפיסה והמודעות שלהם. כך נבחר הגלגול כדי למלא משימות מסוימות במסגרת תכנית רחבה וכוללת. לצורות המקוטעות יש כמה מצבים בסיסיים משותפים. כאשר שלמות אלוהית עברה עיוות ששינה באופן זמני את הופעתה למצב של ביטוי פחות/נמוך, אזי עיוות, תפיסות מוטעות, סבל, חשיכה, ונפרדות הם המכנה המשותף של האישיות ה-לכאורה מבודדות. הצירופים שונים, דרגות ההתפתחות שונות, אך כמה מרכיבים חלים גם על החומר האלוהי וגם על הגרסה המעוותת

שלו. במילים אחרות, ישות מטוהרת אחת יכולה להיות שונה בתכלית מישות מטוהרת אחרת, כשכל אחת מהן היא ייצוג של אספקט/פן אלוהי שונה. ובכל זאת ישנם מכנים משותפים בסיסיים שהם בלתי ניתנים לשינוי. אלה כוללים אהבה, חכמה, יופי, ואיכויות רבות אחרות. אותו העקרון חל גם על אישויות לא מטוהרות. וכך, כל ישות מתמודדת באופן אחר עם החומר המקוטע הזקוק לעידון/זיקוק. הישות הטוטאלית מחשבת את הגלגולים ביחד עם ישויות/יצורים מומחים מפותחים ביותר. התכניות נערכות בשימת לב מרובה.

הקיום בגוף יש לו מטרה משותפת לכול: למצוא את הדרך לאיחוד מחדש עם המהות/ התמצית (the essence). שונות ככל שתהיינה המשימות, מטרה זו נשארת אותו הדבר עבור כולם. חיבור מחדש עם המהות יכול להתרחש היכן שהישות כבר מטוהרת, אך כמובן שלא זו המשימה. **המשימה (משימת החיים נה)** היא תמיד **היכן שהאישיות עדיין נפרדת מהמהות. אזי, על המיינד המודע להחליט האם הוא ישתמש, או לא, באותם חלקים שכבר טוהרו כדי לעזור לאלו שלא טוהרו, במילוי המשימה. האגו המודע חייב לקבל החלטה זו.** העצמי הגבוה לא יכפה, ואיננו יכול לכפות זאת על המיינד המודע. דבר כזה היה הולך כנגד כל החוקים של הספיריטואלי. המשימה איננה יכולה להתבצע באמצעות שימת מלוא הדגש על החיבור עם העצמי האלוהי שכבר קיים, מבלי להתמקד בהיבטים הבעייתיים ונקודות העיוורון. דיברתי על כך באופנים שונים. אולם בהרצאה זו אני רוצה להתייחס לתהליך החיבור אל החיים ואל המוות, מהעמדה האנושית.

בואו נתחיל מתהליך המוות. לידה תובן יותר טוב כהמשך של המוות, מאשר באופן שבו אתם על האדמה בוחרים להתבונן בה. מאחר והאנושות רואה את הלידה כהתחלה ואת המוות כסוף, להתחיל מהמוות אולי יראה חסר הגיון מנקודת המבט הלא מחוברת/ הנפרדת. אולם תיווכחו שתוכלו לתפוס את הלידה כראוי רק אם תראו בה המשך של המוות - או ליתר דיוק לאופן שבו המוות התרחש. אינני מתכוון כאן לנסיונות השטחיות. אני מתכוון למילוי המשימה של החיים שחלפו, שמשתקף באופן של המוות.

תהליך המוות יכול ללוש צורות שונות, בהסתמך על מילוי משימת החיים של האישיות. כאשר ההוויה הפנימית מחלחלת/חודרת אל תוך האישיות החיצונית, המשימה תתמלא. במקרה כזה לא רק שהאדם יחיה חיים מאד מלאים, אלא שגם זרימת האנרגיה של ההוויה האלוהית תיסוג באופן מאד הדרגתי (כמוות נה). האנרגיה נסוגה, כוח החיים מתכנס אל תוך העולם האמיתי, הנצחי, האינסופי, אל תוך החלל האינסופי של הבריאה. דבר זה מביא להתפוררות איטית, מאוחרת, ואורגאנית של הגוף. כאשר משימת החיים בוצעה במלואה, התהליך הוא כה אורגאני, כה טבעי, שלא מעורב בו שום פחד או כאב. האישיות פיתחה תחושה חזקה של המשכיות כל-חי, כך שלא יהיה לה כיוון או פחד שיכול לגרום לסבל ולכאב. החיים הם תהליך אורגאני ומשמעותי עבור הנשמות שמילאו את המשימה שבחווה שלהן, ומותו של הגוף הפיזי אז, משמעותי באותה מידה. זה פשוט צעד נוסף בכיוון של שחרור ופרישה/הנצה unfolding. זה לא טראומתי. כשהמוות מגיע לא מפחדים ממנו, גם לא מייחלים לו כאל ההימלטות הסופית מקשיי החיים - אותם קשיים שנותרו לא משמעותיים ולא פתורים, כתוצאה מעיקשות האישיות כנגד פתיחה וכיוון מחדש של המיינד.

בחיים שהם באמת מוגשמים, יותר ויותר הקשיים נתפסים כאבני דרך, דלתות לעוד השתחררות, ולבסוף הם אינם נחווים עוד כקשיים. וכך, כאשר לא פחד ולא תשוקה לברוח שולטים במערכת האנרגטית של האדם, הישות המאוחדת הפנימית והחיצונית מתאמצים ביחד באופן אורגאני להמשיך הלאה להשלמת התכנית הגדולה שבה כל פיסת תובנה משחקת תפקיד חשוב. ככל שכוחות החיים הפיזיים נסוגים מן הגוף, חיים מלאים יותר מבקיעים.

אולם הדבר הזה קורה יזידיי רק כאשר האישיות לומדת להתכוונן באופן נכון עם ההוויה הפנימית ולהאזין להדרכתה, כתוצאה מריכוז באותו חלק של הנשמה הזקוק לטיהור. אז ורק אז ההוויה הפנימית וההוויה החיצונית הם בהתאמה מלאה בקשר לכול, כולל הזמן והאופן של ניתוק הקשר עם המרכב הפיזי. במקרים כאלה ככל שכוחות החיים נסוגים מהגוף, חיים עוצמתיים ומלאים יותר נוצרים והישות יכולה שוב להתרחב בהוד ובחירות, משוחררת מכבלי המציאות התלת מימדית. מודעות לכך קיימת באישיות הנגלית שלכם, שהיא רק חלק אחד ממלוא הווייתכם. אני חוזר: מה שאמרתי מתייחס לדוגמאות האידיאליות של מילוי מלא של המשימה. אני מקווה שכולכם בנתיבכם למילוי המשימה תתקדמו במידה המספיקה כדי להגיע למצב מודעות וחיבור זה, הרבה לפני שהווייתכם הפנימית תחליט שזמנכם תם משום שכבר השגתם את מה שיצאתם לעשות.

בהקשר זה אני רוצה לציין בסוגריים שישנם אנשים בעלי תפיסה מוטעית עמוקה ביותר, שמונעת מהם מחויבות מלאה למשימתם. תפישתם המוטעית היא הרעיון שאם הם יפתרו את בעיותיהם, יסלקו את החשיכה שלהם ויהפכו לשמחים ומסופקים, אזי הם יהיו חייבים למות. האופן שבו הם מדמים את המוות הוא כלל לא כמו התהליך ההרמוני הפרודוקטיבי והמשמעותי שתיארתי - תוצר הלוואי הטבעי של טיהור, מילוי/סיפוק וחיבור. אלה מפחדים מהמוות כתהליך נפרד/לא מחובר ולא הרמוני.

זה כמובן מוטעה לחלוטין לשער שברגע שבעיותיכם נפתרו, חייכם הסתיימו. ההיפך הוא הנכון. **למעשה רק לאחר שבעיותיכם נפתרו יכול להתחיל שלב חדש של מילוי המשימה. שכן שום אישיות איננה יכולה לעבור את החיים מבלי לאפשר לאחרים להפיק תועלת ממה שהיא למדה. הצורך, הדחף, ההשתוקקות לתת להם חלק אינטגרלי של הנשמה.** צורך זה מגיע ההוויה הפנימית. החיים המלאים המתגלים לאחר שמסת העננים בנשמה מוססה, הם חלק ממילוי המשימה. לכן, אנא יזידיי, אל תעצרו את התקדמותכם מאחר ואתם מחשיבים סבל וחוסר סיפוק של הנשמה כסוכנים היחידים הקושרים אתכם עם גופכם. אף אם מחשבות כאלה לא כל כך מודעות, הן עדיין קיימות.

מודעות אל, וחיבור עם ההוויה הפנימית, העצמי האמיתי, יעשו את חייכם תפארת, וכך תחוו גם את המוות כתפארה. מצב זה של תודעה יעשה את החיים לחסרי פחד, מאחר ואין ממה לפחד במוות. היעדר פחד שכזה הוא ההתפתחות האולטימטיבית של כל נפש אנושית. זו המטרה אליה אתם חותרים.

אך עכשיו בואו נתבונן באפשרויות שונות אחרות בקשר לתהליך המוות. אלה שאינם ממלאים את משימתם במלואה חייבים לחוש איזו כמיהה מעורפלת, חוסר שביעות רצון נמשכת, לאורך חייהם. שימו לב שתמיד אלה סימנים שמשו אינו כשורה. על המיינד המודע להתחיל בחקירה מכוונת. הכמיהה יכולה לעתים לתקוף גם כאלה שנמצאים בנתיב מסוג זה. מצבים חדשים נובעים מהנשמה אשר למיינד יש בתחילה קושי להבין ולהכיר. אי שביעות רצון קלה, חרדה הם סימנים מובהקים לכך שמשו "מפוספס". רק כאשר האישיות מבינה ושמה לב למלוא המשמעות של סימנים כאלה תחזור למצב של שלוה פנימית, אושר ובטחון.

אמת המידה להשלמת המשימה היא שלוה פנימית, היעדר פחד, ואיכות אורגאנית של חייכם ומותכם. אלה שמסרבים להביט בכיוון הנכון יחוו בתודעתם החיצונית דחיפות ולחישות של ההוויה הפנימית. האישיות מנסה לחנוק קולות אלה, לברוח מהם, ומייצרת המון רעשים ותנועות שטחיות, כדי לא לשים לב (לקול הפנימי, נ.ה.). לעתים אתם מזהים בטעות את חוסר שביעות הרצון שלכם עם הנוירוזה עצמה, כאילו שהיעדר תחושה זו, מבלי לשנות את נתיב חייכם, משמעה בריאות רגשית/נפשית.

במציאות, אתם המייצרים נזירות כתוצאה מכישלונכם ליצור קשר עם ההווה הפנימית, או למלא את החוזה שהנשמתכם באה כדי לבצע.

אני רוצה להסב תשומת לבכם לעוד נקודה חשובה שלעתים קרובות מובילה לאי הבנות. מילוי טוטאלי של משימת החיים איננו בהכרח מותנה בהגעה למצב התפתחותי גבוה. בהחלט אפשרי שהיבט קטוע של האישיות שמגולם במרכב הפיזי, איננו כלל מפותח מאד. אף על פי כן אדם זה ממלא את משימתו לחלוטין. המשימה במקרה כזה היא כמובן בתואם עם הפוטנציאל של אותו אינדיבידואל. בו בזמן הקלות של המשימה היא יחסית; המשימה היא קשה ל"פיסתו" הקטועה של אותו האינדיבידואל, בה במידה שמשימה הרבה יותר כבדה, תהיה לאישיות הרבה יותר מפותחת.

ובניגוד לכך, ישנם בני אדם שהם מאד מפותחים, אך מפגרים אחר הפוטנציאל שלהם לפתח עצמם עוד ולמלא את משימותיהם. הם לא יחיו בשלווה, אלא בפחד, ומותם לא יהיה תהליך אורגאני כפי שתיארתי קודם. לכן הבינו חבריי, שמילוי המשימה, חיים ומוות אורגאניים, חיבור ושלווה פנימית אינם בהכרח תוצאת התפתחות גבוהה יותר. לעיתים קרובות לאישויות ברמת התפתחות גבוהה יש קושי יותר גדול בחיבור "חלקים בסטייה" שנשמתם, ולכן מאבקם לעתים הרבה יותר סוער. וגם, לאדם הפחות מפותח לא תהיה הערנות המודעת והחיבור עם הקול הפנימי. במקרה כזה מילוי המשימה יהיה יותר אינסטינקטיבי.

כל מי שנמצא על דרך כגון זו, שמחויב לחלוטין לאמת, להתבוננות עצמית, לטיהור עצמי, לויתור על כל ההגנות כל מעשי ההתחמקות, כדי לעמוד בפני מה שנדמה כקשה ביותר, וזמנית מכאיב - - כל מי שבוחר להתגבר על הפיתוי להתרכז בחסרונות האמיתיים או הנדמים של האחר, כדי לחמוק מהעצמי-- ובכך הוא או היא מחויבים לגדילה עצמית מעבר לכל שאר שיקולי החיים, הוא ייצור את החיבור שיביא להגשמה חיצונית ופנימית.

ועכשיו בואו נעשה מספר הבחנות בקשר לתהליך המוות. בנוסף למצב האידיאלי שתואר קודם, מתקיימות אפשרויות נוספות כאשר הגישור בין העצמי הפנימי והחיצוני עדיין אינו עובד.

מה קורה כאשר המוות בא, אם העצמי החיצוני והפנימי, העצמי הגבוה ואישיות האגו, הרצון של העצמי האלוהי והמיינד המודע, הם נפרדים? קיימות מספר אפשרויות. למשל, אם האישיות מסרבת בעקשנות להקשיב להדרכת התודעה הפנימית האלוהית, ובוחרת לתרץ באופן שכלי וללכת בקו "של כמה שפחות התנגדות" (קו פסיבי? נ.ה.) - תהיה לאישיות החיצונית אפשרות פחותה למלא את המשימה שעבורה הגיעה. סידרת החלטות בכיוון הלא נכון עלולה לקבוע תלמים/חריצים כה עמוקים, שלשחזר את הצעדים יהיה כמעט בלתי אפשרי מעבר לנקודה מסוימת. תהליכים יצירתיים שליליים יכולים להתניע תצורה ספיראלית, שכוללת נקודות פסיכיות גרעיניות שחוזרות ומשחררות אנרגיה שלוחת רסן. כשהמונטום התקדם מעבר לנקודה מסוימת, המאמץ וההשקעה למוסס את היצירות השליליות, עדיין בשהות בתוך הגוף, יהיה הרבה יותר גדול מאשר להחליף מרכבה ולבחור "תפאורת במה" שונה, אם ניתן להתבטא כך.

אך שימו לב ידידי, זה בשום אופן לא תמיד נכון. במקרים רבים כן אפשרי לשנות חריצים שנחרטו במשך זמן ממושך לעומק, גם בגיל מתקדם. האם אדם הגיע לנקודת האל-חזור, או לא, שום מיינד מודע אינו יכול להעריך - - רק המיינד האלוהי העמוק יותר יכול לעשות זאת. אבל דבר אחד הוא בטוח: ככל שתלכו רחוק יותר, כך ייעשה השינוי קשה יותר. וכדי למנוע כל אי הבנה אפשרית: אף אדם שהגיע לנקודת האל - חזור, לא היה מרהיב עוז בנפשו להתקרב לנתיב מסוג זה. כך שאף אחד מכם כאן אל לו להאמין שאולי הוא אבוד, משום שבאופן רגעי אתם מוצאים עצמכם במאבק קשה, או

שבאופן זמני אתם מרגישים חסרי תקווה. תופעות אלה פשוט מעלות את מה שחייב להגיע אל פני השטח כדי שניתן יהיה למוסס אותו. זהו חלק ממילוי משימתכם. כל מי שנמצא ברדיוס של דרך מסוג זו יכול לשנות את התצורה/קונפיגורציה של ספיראלה פסיכית גרעינית שלילית.

במקרים בהם האדם סטה כל כך רחוק מהתוכנית שנועדה לאישיות, שכיוון חדש איננו אפשרי עוד, ייתכן שהישות הפנימית תחליט למות. העצמי הגבוה יודע שלהמשיך בדרך שנוצרה זה בזבזני, הסבל חסר תכלית, ושעדיף לאישיות המבותרת/המקוטעת להתחיל מחדש. במקרים כאלה המוות איננו מופיע כאורגאני, אך יש לו משמעות בנסיבות אלה, ולכן הוא אורגאני בקונטקסט הרחב יותר.

כשאני אומר שהמוות איננו מופיע כאורגאני אני מתכוון שהוא יכול להתרחש כתאונה או מחלה פתאומיים, במחלה איטית וכואבת, ומעל לכל, כשהמיינד המודע מנותק לחלוטין מן הרצון הפנימי. המיינד המודע יתכן שילחם בהחלטה הפנימית ויפעל כנגד נטייתו שלו, ובכך ירחיב את הנתק. פחד ורצון עצמי משתלטים ומונעים את האפשרות של הקשבה פנימית. מוות מוקדם ואלים, כמו למשל כשאנשים צעירים מתים במלחמה, לעתים, אף כי לא תמיד, נכנסים לקטגוריה זו. אסור בשום אופן להכליל. אך כשמוות מתרחש בכיוון ובפחד זו תופעה לא אורגאנית, למרות שזה אורגאני ביחס לעצמי הגבוה. במקרים כגון זה האישיות החיצונית לחלוטין לא מודעת להחלטת העצמי הפנימי, מה שגורם למוות להיות עוד יותר קשה וכואב, כי הוא נדמה חסר הגיון ושרירותי. המודעות החיצונית תיאבק כנגד המוות, מבלי להכיר בכך שהמודעות הרחבה יותר והטוטאלית שלו בחרה בפתרון הטוב ביותר, בנסיבות השוררות.

בנסיבות כאלה כאשר האישיות החיצונית נלחמת כנגד החלטת ההוויה הפנימית, מתרחש מאבק ענק. המאבק יכול להימשך גם אל תוך הזקנה, מאחר והאישיות החיצונית משתמשת הכוח החיים שלה למלחמה בהחלטה הפנימית. לעתים החלטת הישות הפנימית תגבר בהחלטיות על רצון האדם החיצון. כוחותיה כמובן גדולים לאין שיעור מהכוחות העומדים לרשות התודעה החיצונית. אולם בנסיבות אחרות המאבק אפשר שיהיה ממושך והעצמי הפנימי יבחר להפסיק בהדרגה את תפאורת הבמה הישנה - - הגלגול הישן - - כדי לייצר גלגול חדש, אולם מבלי להפעיל יתר על המידה את כוחו. העצמי הפנימי אולי יאפשר לעצמי החיצוני להמשיך במאבק במידה מסוימת כדי שהנשמה תלמד לפחות כמה שיעורים, בהם תוכל להשתמש ב"סצינה" הבאה. במקרים כאלה במפורש מתרחש בפנים מאבק לחיים ולמוות. ברמה אחת המאבק הוא כנגד המוות. ברמה אחרת המאבק הוא למען מילוי המשימה, למען להיכנס פנימה לגלות היכן האישיות זקוקה ביותר לעבודה עצמית, כדי שהאדם החיצוני יוכל להתמקד באזורים שהזניה ושלל, ואשר יצרו את המאבק הכאוב מלכתחילה.

דרך שכיחה אחרת שבה אנשים מתעלמים ממה שהם זקוקים להתבונן בו היא באמצעות חיפוש אחר דרכים רוחניות שאינן מדגישות את ההיבט של עבודה עצמית. זו דרך נוחה להשלוח את העצמי שכיוון ש"התפתחות רוחנית" יכולה להפוך לבריחה, גם אם תרכשו ידע רוחני, תגיעו למדיטציות יפהפיות, ואפילו תצברו- לרגעים - חוויות רוחניות אמיתיות של מציאות קוסמית. כל זה יכול להתרחש מבלי לעסוק באזורים הגורמים לאדם את מירב הכאב, חוסר הנוחות, והאשמה, בין שהם נחווים במודע ובין שלא.

אפשרות נוספת אודותיה אני רוצה לשוחח היא זו ההפוכה מכך שההוויה הפנימית מחליטה על מוות והאישיות החיצונית מתנגדת לה. במקרה כזה האישיות החיצונית עשויה לפנות בכיוון חיובי, היכן שמתקיימות מלוא האפשרויות למילוי המשימה. אולם, היבטים שונים של האישיות עלולים לגרום כל כך הרבה צרות וכל כך הרבה התנגדות, שלמרות הנסיבות המבטיחות, האישיות החיצונית לא תרצה

לחיות. האדם עלול להתעלם מהכיוון החיובי מאחר והוא לכוד כה עמוק בחלקים של הבעיה, שהמכלול הופך למעורפל. למשל, אם האישייות החיצונית מסרבת לוותר על עקשנות, החלקים המרוחקים, שלא נעשתה עליהם עבודה, נותרים אפלים ומפחידים והאדם מתחיל לחוש חסר תקווה ללא סיבה אמיתית. חלק מה"משחק" הלא ישר עלול להיות העצמה של הסבל כדי לא "להיכנע" לא לתור אחר גישות/התייחסויות חדשות לעצמי ולחיים. העיקרון של ההנעה העצמית חוזרת (self perpetuation) מאיץ את נקודת הגרעין הפסיכית במידה כזו, שלבסוף האישייות מאמינה בחוסר התקווה שלה. כך האישייות החיצונית מוצאת את עצמה חסרת רצון לנוע, למרות שהיא הייתה יכולה לעשות זאת. העצמי האלוהי הפנימי האמיתי יודע אודות הנסיבות המבטיחות והוא לחלוטין בעד המשך החיים. אולם העצמי החיצוני באופן מכוון משמיד את החיים האלה, תוך שהוא עושה "אקטינג אאוט" לדחפיו הגרועים היותר, למרות התופעות החיוביות. כך האישייות שוברת את עצמה/קוטעת בתוך עצמה/מרסקת את עצמה עד כדי כך שמתרחשות תופעות הרסניות ביותר. במצבים קיצוניים זה עלול להוביל להתאבדות.

כשהישות הטוטאלית מסיימת חייה בכל אחת מהדרכים שהוזכרו למעלה היא קובעת את נסיבות חייה הבאים. נסיבות אלה מחושבות באופן כל כך מדויק שאינכם יכולים אפילו לתאר לעצמכם. כל פרט הוא חלק של משוואה מורכבת, שמושקעת בה תשומת לב רבה ביותר, ומחושבת בה כל אפשרות בהקשר הגיוני מלא לתמונה הכללית: משימת הטיהור, המשימה להשפיע תוך סיוע לאחרים באופן המותאם ביותר לישות המסוימת, המשאבים הספציפיים של הישות הטוטאלית אשר תופעת החיים המסוימת תוציא (לפועל)/תביע, הסכנות והמכשולים הגדולים ביותר, כמה סיכון ניתן לקחת, כמה השפעות מסייעות ולא מסייעות צריכות להתקיים בחיים - שאינם בהכרח עולים בקנה אחד עם "נעים" או "לא נעים" - מציאת הסביבה המתאימה ביותר, הורים, אחים, חברים, קשרים בהמשך החיים, ועוד משתנים רבים שאינכם יכולים כלל לשער. כל אלה דורשים עבודת מחקר בשימת לב מרובה ביותר.

אתם צריכים גם לדמיין שכל האנשים האחרים שיהיו בקשר עם האדם (שמשימתו מתוכננת), אף הם צריכים להתפענח במידה שווה. כל קשר פותח אפשרויות רבות. האם פרטים אלה יהיו באינטראקציה מהמקום של העצמי הגבוה שלהם? האם האני הנמוך שלהם ישפיעו זה על זה? עד כמה צריך כל עצמי גבוה להחזיר את הדרכתו, השראתו והאנרגיות שלו? יותר מדי - יהיה חסר ערך, ואז ההיבט/הצורה האישיית מוטב שלא הייתה שמה עצמה בגוף. המחשב המתוחכם ביותר של המדע שלכם כיום לעולם לא יכול היה לפצח את כל הפרטים. דבר איננו נותר למקרה. התכנית הטוטאלית היא הרחק מעבר להבנה והמיומנות האנושיים. אמרתי כבר בהרצאה קודמת שספירה שלמה ("ריקיע"/"מישור"), עולם שלם, עוסק בדיוק במשימה זו. (2) היררכיה שלמה של נשמות מפותחות ביותר ההן מומחיות בתחום זה, ומשימתם היא לחשב ולתכנן את תכניות החיים האלה.

מערכת הנוזלים של אנרגיית הגוף נושאת את התכנית בתוך תוכה. זה תמיד נראה, נגיש, וניתן לזיהוי. אין כל סוד בקשר לכך. יש למערכת כוח אנרגטי ומגנטי עצום. זה השדה המגנטי העצום ביותר שאדם נולד עמו ונושא אותו לאורך חייו. הוויה איננה, ואיננה יכולה, לבחור בדרך מקרה את הגלגול הבא שלה. הבמה (הבאה) מתוכננת כתוצאה של הגלגול האחרון. כמה מהמשימה בוצע וכמה יש עוד לבצע? מה תרם לכישלונות ומה לביצוע המוצלח. היכן יש מקום ליותר אתגר, או לפחות? התכנית להתגשמויות נוספות (בגוף) נקבעת על ידי תהליכי החיים והמוות ששורטטו בהרצאה זו. הזמן המקום והנסיבות, הכנת הבמה/זירת החיים המדויקת, חייבים להיות מתוכננים בדיוקנות וביסודיות, מתוך התאמה לתכנית הטוטאלית.

במידה שבה תהליך החיים והמוות הגשימו/ענו לחוזה מנקודת המבט של הישות הטוטאלית, החיים העתידיים - - במונחים שלכם - - ייצרו חיבור יותר גדול עם הישות הנצחית שהנכם. כוחות החיים, הנוזלים, זרמי האנרגיה השונים של ישותכם הטוטאלית יחדרו לאישיות הנגלית בהתאמה; כלומר במידה שבה התכנית מולאה. לעומת זאת, במידה שפניתם עורף למילוי המשימה, ממקום של החיבור הפנימי, היכן שזה הנחוץ ביותר ונדמה תחילה כקשה ביותר, (בה במידה) אתם מחלישים את הגשר שמאפשר לאנרגיות, לתודעה, ולזרמי החיים הנצחיים לחדור ולהתמזג בתוכם. הגלגול הבא נעשה אז הרבה יותר קשה. האישיות החיצונית צריכה אז לעשות מאמצים עצומים; היא צריכה לאסוף את כל כוחותיה שלה במצבה הנפרד, לבנות את הגשר. זהו חוק קשיח. תודעה נפרדת חייבת לגלות את הפוטנציאל שלה לשנות כיוון, ולהתעלות מעל גבולותיה הצרים. אתם יכולים ליישם כל זאת להרצאה שנתתי לכם אודות נקודות הגרעין הפסיכיות (3). היצירה (של הגשר) צריכה להיות מותנעת עד שהיא מתחברת למומנטום של עצמה.

כאשר האישיות החיצונית סיימה סידרה של התגשמויות בגוף בהן החלישה באופן עקבי את חיבורה לעצמי האמיתי בכך שהלכה בעקשנות לכיוון ההפוך, אזי האישיות איננה יכולה לחוש את חיבורה היסודי/הפנימי ומאמינה שהיא ישות נפרדת לחלוטין. זה מצב מוכר לכם. אתם והרבה אנשים שאתם בנתיב זה עדיין חשים עצמכם כך לעתים קרובות. אזי המאמץ הנדרש כדי לייסד מחדש את החיבור, לבחון/לחקור בכתמים/באזורים השחורים, היכן שזה נדמה הכי קשה, הוא הרבה יותר גדול. רק בעזרת מאמץ מוגבר שכזה, והרבה רצון טוב, ניתן לשנות את הכיוון. אולם בהדרגה זה נעשה קל יותר משום שכאשר אתם משנים כיוון, מתחילה תנועת ספיראלה חדשה, כוח חיובי מתחיל להיבנות, ונקודות פסיכיות גרעיניות מתחילות להתפוצץ/להתפוגג, תוך שהן יוצרות עודו ועוד תופעות חיוביות, אנרגיות ומומנטום. כך הזרימה של אמת, חכמה, עוצמה ואהבה, הולכת וגוברת תמידית.

ההתמזגות של אנרגיות מההוויה הפנימית שחודרים אל תוך האישיות החיצונית, קשורה ישירות עם הרצון לעבור דרך מה שנדמה כקשה ביותר. זהו מדד פשוט ביותר עבורכם. בעזרת מדד זה תוכלו למצוא את כל התשובות. תוכלו אז להשתמש בחיבור, שכבר החל להופיע, עם התודעה הנצחית, כדי לפתוח את המיינד לעוד ועוד אפשרויות.

בואו נתבונן בזה באופן עוד יותר ספציפי. כולכם יודעים מניסיון העבר כמה קל להאמין שאין מוצא כאשר אתם שרויים במקום קשה. ברגע שאתם מניחים בעיוורונכם, באופן מודע או בלתי מודע, באופן ישיר מתוך תהליכי חשיבה, או באופן עקיף מתוך האופן שאתם פועלים או מגיבים במצב נתון, שאין כל פתרון פרט לזה השלילי שגורם לחוסר תקווה וכאב, כבר סגרתם את המיינד הפנימי והחיצוני לאפשרויות אחרות. קודם כל המיינד המודע, הלא מחובר, חייב לעשות מאמץ מכוון להיות מוכן לאפשרויות אחרות. המיינד המודע, כפי שהוא עומד עתה לרשותכם, מכיל את הפוטנציאל לראות יותר, לחשוב בדרכים אחרות, להרחיב את היקפו הנוכחי. זאת משימתו. בלי זה אינכם יכולים לבצע את מטרתכם. זו הדרך היחידה בה תוכלו ליצור את החיבור עם תודעתכם העצומה יותר, ואז להחזיר פנימה ולמזג לתוכה יותר ויותר מהתודעה והאנרגיה של ההוויה הטוטאלית שלכם. מאד חשוב שתבינו זאת ידידיי.

אופן נוסף חשוב באותה מידה לשינוי דרך היא ההזדהות. שגם אודותיה שוחחתי בעבר (4). כאשר אתם מזדהים באופן מוחלט עם גורל מר ועגמומיות, אתם מנציחים יצירה שלילית ומחזקים הפרדה דמיונית מכול מה שיש לו משמעות ושהוא טוב. היצירה השלילית, נקודת הגרעין הפסיכית השלילית, מגבירים את הקושי שלכם לגלות שאתם הנכם יותר מאותו חלק בכם שחש את אותו חוסר תקווה.

(3) הרצאה #214

(4) הרצאה #195

כך שכאשר אתם חשים מיואשים, חשוב להבין שאתם עכשיו מזדהים עם הייאוש שלכם. כאשר אתם חשים דחייה עצמית, אשם, ורע, חשוב להבין שאתם עכשיו מזדהים עם החלק בכם שהוא לא מטוהר, ושונא את עצמו. ברגע שאתם מבינים זאת, זה עושה הבדל עצום. אתם יכולים אז לעשות את הצעד הבא בלשאול את עצמכם "האם אין אפשרות אחרת? האם זה באמת כל מה שקיים עבורי? האם אינני גם משהו נוסף?". אינני מתכוון למשהו שעדיין נראה כמרוחק. עדיין אינכם יכולים לחוות את מציאות העצמי האלוהי שהנכם. אבל אפילו במינד המודע שלכם, האם אינכם גם משהו נוסף/אחר? יש לכם האפשרות לראות את הדברים אחרת, אולי רק על ידי פתיחת המינד לקו המחשבה אחר, שעדיין לא ניסיתם, אך שבוודאות הנכם יכולים לנסות. פתיחת דלתות המינד היא חשובה ביותר כדי לשנות את הכיוון, משום שהתודעה המקוטעת חייבת למצוא את דרכה חזרה בכוחות עצמה, שכן היא איננה מודעת לחיבור הבסיסי שלה עם האלוהי. ורק באמצעות המינד הלא מחובר/המנותק ניתן לבנות את הגשר אל האלוהי. וככל שאתם מקימים את הגשר כך אתם מאפשרים לתודעה המקוטעת/ הפרגמנטרית שלכם לקלוט לתוכה/להישטף על ידי - האנרגיה העוצמתית של הישות הנצחית שלכם.

ברכות שלוחות לכל אחד מכם. העבירו אהבה האחד לשני, הזינו ותמכו זה בזה, אפילו כשאתם חשים דחויים. יש צורך באהבה, אולי לא תמיד במעשה גלוי, אך בודאי ברגשות. ברכה גדולה ומופלאה חודרת יותר ויותר עמוק לתוכם, פורשת הילה על חייכם. היו בשלום ובשלווה.

12.12.73

תרגמה – נילי 4.4.08